

Mina pinsamheter till sjöss del 2

Sist jag lämnade läsaren hade jag just gått på grund med Vegan utanför Grinda och trodde att båten klarat sig. Efter att vi blivit dragna från grundet var vi något skakade ändå på väg hem. Motorn startade och vi stävade hemåt.

Oron fanns dock kvar. Så efter en stund lyfte jag på durken under motorn och kunde konstatera att där var det fullt av olja. Inte bra, eller? Frågade samme person som jag nyss frågat som fick mig att segla på grund. "Ingen fara", sa han. "Fyll bara på med olja". Sagt och gjort. Mer olja till den gamla Pentabensinaren.

Vi slussar lyckligt igenom och är äntligen inne i Mälaren igen. Bensinmätaren visar nästan tom. Men det verkar vara precis som på mopeden, man kan vrida över till reservtanken. Strax efter Liljeholmsbron hostar motorn till. Jag vrider över kranen, men inget händer. Motorn stannar och alldeles bakom mig kommer en stor tankbåt. Snabbt närmar den sig. Och det är trångt här. Vi får inte plats. Han tutar sex gånger. Jag vet inte vad det betyder. (Idag har jag förstått att det ungefär betyder, vad fan håller du på med). Och det visste jag ju inte. Jag skriker åt alla att vara beredda att hoppa i sjön och simma in mot Långholmen. Vi lägger om rodret i panik och farten räcker för oss att ta oss in på säker mark bland trädgrenarna. Vid det här

laget är jag ett nervvrak. Detta var nära. Men vi är inte framme i Rålambshov än. Vi fyller på lite bensin så att vi ska kunna komma fram. Motorn startar igen. Ska vi äntligen kunna komma fram?

Nu ser vi Västerbron. Ja, snart hemma och sedan åker jag fan i mig aldrig utanför Mälaren igen, tänker jag. Så plötsligt ett ljud från motorn. Det låter som hammarslag. Bankar i skrovet. Sedan stannar den. Tyst. Motorn har skurit. Och där driver vi. Ingen vind. Så nära. 500 meter från hemmahamn. Men kunde lika gärna varit på månen. Vi vinkar in en båt som bogserar oss in i hamn. Förnedring.

Leker med tanken att öppna genomföringen och låta den sjunka till botten, Båtjäveln! Står mot stängslet i Rålambshov medans tårarna trillar. Jag är nog ingen båtmänniska. Men skam den som ger sig. Tar hjälp av goda vänner och demonterar motorn och kör den till en verkstad och får beskedet att den kommer till nästa säsong. Man kan tydligen hänga på ett fäste för en utombordare. Så får det bli. En femhästars motor monteras på. Om det var svårt att lägga till innan så blir det svårare nu. Man skulle kunna tro att det inte går att göra fler misstag med denna motor på, men det gör det. Jag skruvar inte fast motorn ordentligt i fästet. Vilket får

ödesdigra konsekvenser. Utanför Fjäderholmarna passerar två Cinderellabåtar mig på varsin sida. Svallen blir höga och aktern och därmed motorn slår mot vattenytan och lossnar! Där hänger den och slänger i bensinslangen. Och stannar givetvis. Det blir bogsering igen. Sedan säljer jag båtjäveln. Jag kunde ha skänkt bort den. Men ny båt införskaffas. En trygg långkölad Amigo. Den är som en traktor, motorn fungerar och skrovet är stryktåligt. Men jag fortsätter mina Papphammar göranden på sjön. Jag försöker bromsa en för snabb tilläggning med händerna runt tampen istället för att använda motorn. Med påföljden av kraftigt blodvite i händerna. Jag prövar att ta upp vatten i hinken eftersom jag har en tamp där i sex knop med påföljden att jag håller på att flyga över bord. Jag övertalar min stackars sambo att simma ut med ankarret utan flytväst efter ännu en missad tilläggning. Inte bra. Ankare är tunga. Detta skäms jag fortfarande för. Jag försöker lägga till med för korta tampar och sambon får skarva ihop dem under tilläggning. Ja, Sällskapsresan 2. Jag har trasslat in ankarlinan runt kölen när jag skulle föra fram den till fören. Jag har fått ankarlinan avkörd. Ja, listan kan göras hur lång som helst. Jag har gjort det mesta, inte alla fel som man kan göra det vet jag. Några återstår.

Idag kan jag skratta åt mig själv. Det måste ha sett ganska dråpligt ut. Men värdefullt. För jag har lärt mig. Utan alla dessa misstag hade jag inte kunnat segla så pass som jag kan göra idag. Vi lär oss genom att göra fel. Det är en skola. Och det är väl de här två berättelsernas sensmoral. Mina viktigaste råd till den som känner sig ny som seglare. Välj alltid den enkla lösningen. Be om hjälp. Fråga andra om du är osäker. Och det viktigaste av allt. Det är inte hela världen om något går sönder. Båten är ett bruksföremål och det finns både marinor och försäkringsbolag. Släpp prestige och gör det enkelt för dig och dina medpassagerare. Njut av seglingen, men ha respekt för elementen. Vind och vatten kan vara starka krafter om vi utmanar dem utan att veta vad vi gör. Det viktiga är att vi är rädda om varandra och andra. Idag njuter jag av seglingen. Jag känner mina och båtens begränsningar bra. Men visst har jag fortfarande lärdomar att dra av kommande felbedömningar och misstag. Så när jag kommer seglande in till Jungfruholmarna. Var beredda, Haha!

Med hopp om en härlig seglingsommar 2017.

Mikael Romero
Pegasus